

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce:

zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-1003/ZA-ZA11-KO3-R2-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V žalobě namítal žalobce nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazoval přitom na § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které by bylo v souladu s § 68 odst. 3 s. ř., když žalovaný prakticky vůbec nezohledňuje shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Žalobci hrozí na území azylově relevantní pronásledování, zejména s ohledem na jeho nechuť sloužit v armádě, když žalobce se považuje za pacifistu. V části týkající se humanitárního azylu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce poukazoval na hrozící újmu v případě návratu do vlasti v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Žalobce je ruské národnosti a jeho bratr bojuje na straně separatistů., což vede k obavám žalobce z jeho persekuce státními orgány. Žalovaný hodnotí otázky, na které žalobce vůbec neupozorňoval, a ty na které upozornil, nezohledňuje. Závěry žalovaného jsou tak neodůvodněné a nelogické. Žalobce předestřel žalovanému jasné skutečnosti, které svědčí o nezbytnosti řádného posouzení jeho žádosti v souladu s metodickou příručkou vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Vzhledem k výše uvedenému, tj. nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Závěr žalovaného o tom, že žalobci nehrozí odvedení do armády, není podložen podklady ve spise. Navíc žalobce nepoukazoval na hrozbu újmy z nasazení do armády, ale v důsledku činnosti bratra v proruských jednotkách ze strany státního aparátu nebo soukromých osob.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Obava žalobce z pronásledování z důvodu účasti jeho bratra na straně separatistů se netýká jednání státních orgánů, ale chování soukromých osob, což není azylový důvod, zejména pokud žalobce neuvedl jediný případ negativního jednání vůči jeho osobě. Přičemž v zemi původu zanechal manželku i dceru, u nichž problémy s jejich bezpečností nemá. Ukrajinské orgány vyhověly žádosti žalobce o vydání cestovního dokladu, proto nelze hovořit o odpírání pomoci či součinnosti úřadům západní Ukrajiny osobám vnitřně vysídleným z východní části. V roce 2016 ani v roce 2017 již nebyla vyhlášena další mobilizace, proto není obava žalobce o odvedení na frontu důvodná. Žalobce uvedl shodné důvody jako v předchozí žádosti o azyl, pouze nově sdělil potíže ohledně svého bratra.

4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4.8.2015, č.j. OAM-481/ZA-ZA04-P17-2015, nebyla žalobci přiznána mezinárodní ochrana. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvody svou obavu z bezpečnostní situace v jeho zemi původu, jakož i z povolání do armády. Rovněž se obával problémů, které mají osoby vnitřně vysídlené na západní Ukrajině.

5. Další rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2017 č.j. OAM-1003/ZA-ZA11-K03-2016, o zastavení 2. žádosti žalobce pro nepřípustnost bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu č. j. 1Az 55/2017 – 26 ze dne 1.9.2017. Dle rozsudku soudu nebyla 2. žádost žalobce nepřípustná, neboť uvedl novou skutečnost a to : 1) účast bratra žalobce na straně povstalců a z toho plynoucí obava žalobce z nebezpečí od vlastních spoluobčanů; 2) nemožnost pobytu na území České republiky, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

6. Žalovaný byl výše uvedeným závěrem soudu vázán, proto nyní soud posoudil, zda žalovaný v novém rozhodnutí respektoval v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. právní názor soudu a zda jeho úvahy obstojí ve světle žalobních námitek.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání dne 3.4.2019, u kterého strany odkázaly na svá předchozí podání.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.*
11. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.*
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.*
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.*
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *„[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.*
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

16. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce.

17. Pokud jde o obavu ze služby v armádě a nasazení do válečných operací, nejedná se o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, č. j. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 Azs 20/2008-69).*“ Žalobce odmítal službu v armádě, protože je pacifista a nechce vraždit své spolubratry. Za nenastoupení vojenské služby po převzetí povolávacího rozkazu hrozí ukrajinským občanům trest 2 až 5 let odnětí svobody. Přitom podmínky v ukrajinských vězeních nejsou takové, aby žalobce pociťoval důvodné obavy z pronásledování či aby mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy; potíže týkající se dostupnosti lékařské péče platí zejména pro osoby vězněné v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země, potencionální špatné zacházení a mučení zadržených mj. ze strany kontrarozvědky Služby bezpečnosti Ukrajiny je ještě spíše omezeno na tyto osoby (srov. zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017). Žalobce však na Ukrajině žil po přesídlení ve Lvově, tj. nikoliv v postižených oblastech Doněcka a Luhanska, a bojů se nechce zúčastnit na žádné straně.
18. Pouhé trestní stíhání nebo trest za dezerci či za odpírání vojenské služby nelze označit za mučení ani kruté, nelidské či ponižující zacházení, stejně tak nelze shledat relevantním riziko nasazení ve válečných operacích. U žalobce tak nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Navíc, co se týká azylu, dopadá vojenská povinnost a případný postih za její nenaplnění stejně na všechny skupiny občanů bez uplatnění diskriminačních kritérií uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Je pravdou, že vojenská povinnost byla uplatňována jen u mužů, žalobce ale předně pronásledování z důvodu pohlaví nenamítal, dále pak omezení vojenské povinnosti na muže považuje soud za legitimní opatření uznávané i v mnoha evropských zemích s nadprůměrným lidskoprávním standardem.
19. K tvrzené hrozbě, jejíž příčinou má být účast bratra v separatistických jednotkách, žalovaný uvedl jako důvody pro nepřiznání mezinárodní ochrany: absence tvrzení žalobce o konkrétním negativním jednání soukromých osob; i kdyby tomu tak bylo, absence nevyužití prostředků ochrany před takovým jednáním, přičemž vydání nového cestovního dokladu společně se zanecháním manželky v oblasti popírá odepírání pomoci osobám vnitřně přesídleným. Z podkladů shromážděných žalovaným i ze samotné výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

žalobce nijak neplyne oprávněnost jeho obecného žalobního tvrzení o ústředích občanů Ukrajiny ruské národnosti a s tím související perzekuce státními orgány. Zejména však z tvrzení žalobce nevyplývá žádné konkrétní jednání státních orgánů nebo soukromé osoby bez poskytnutí účinné ochrany státu žalobci, ze kterého by mohla vyplývat přítomnost skutečného azylově relevantního nebezpečí (srovnej např. § 2 odst. 5 a 6, § 12 písm. b), § 14a odst. 2 zákona o azylu). Závěry žalovaného osvědčují úspěšnost přesídlení žalobce ve spojení s absencí negativní aktivity státních orgánů i soukromých osob o žalobce z důvodu směřování jeho bratra a dále stabilní bezpečnostní situace na Ukrajině (kromě dvou oblastí) žalobce nijak účinně nezpochybnil. Obavy žalobce z pronásledování tak nemají nejen oporu v životě žalobce ale ani z obecné situace v zemi původu, proto soud shodně se žalovaným shledává postup žalobce za zneužití azylového řízení pro účely legalizace pobytu v České republice.

20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
21. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že se žalovaný nedostatečně vypořádal v odůvodnění stran humanitárního azylu. Žalovaný podrobně odkazuje na zprávy o bezpečnostní situaci v zemi a judikaturu českých soudů. Uvádí důvody, proč nelze nástup vojenské služby či případné trestní stíhání považovat za azylově relevantní důvod, nehledě k demobilizaci, profesionalizaci armády a věku žalobce. Shodně se žalovaný vyjádřil k „hledáčku ukrajinských úřadů“, tedy že žalobce netvrdil, že by byl zájmovou osobou státních orgánů v zemi původu v negativním slova smyslu. Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů soud neshledal. Případný fyzický kontakt žalobce s bratrem v rámci ozbrojeného konfliktu nelze zcela vyloučit, avšak z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že odvedení žalobce do armády nehrozí. Zároveň je otázkou, zda názorové rozdělení rodin v ozbrojeném konfliktu je azylovým důvodem. Povaha konfliktu na Ukrajině vylučuje individualizaci zúčastněných aktérů. Obdobně lze tvrdit, že není vyloučeno, aby bratr žalobce jej atakoval i jako civilistu, neboť konflikt ve svých důsledcích není omezen na ozbrojence, ale jeho oběti jsou, někdy zejména, civilisté. Každý vnitřní ozbrojený konflikt je velkou tragédií pro všechny zúčastněné, avšak není účelem mezinárodní ochrany jako takové řešit veškeré jeho důsledky. Soud tak uvádí, že i kdyby byl žalobce povinen nastoupit do armády, přítomnost jeho bratra v separatistických jednotkách by i nadále nevyloučila výše uvedené úvahy o nedůvodnosti žaloby (bod 17 a 18).
22. K odkazu žalobce na příručku vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 1992 soud uvádí, že tento odkaz je zcela nepříhodný. Žalovaný nikterak nezpochybňuje tvrzení žalobce, pouze je vyhodnotil jako azylově nerelevantní, přitom jeho závěry o absenci tvrzené újmy z důvodu účasti bratra v separatistických jednotkách soud považuje za přiléhavé a tudíž i v souladu se zákonem. Tvrzení žalobce o tom, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

tvrdil hrozbu újmy z důvodu „nasazení do armády“ (bod 10 žaloby) je v rozporu již se samotným obsahem žaloby (bod 7 žaloby) i obsahem správního spisu.

23. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
24. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.